

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.658 van 10 juni 2014
in de zaak A. 210.136/X-15.749.**

In zake : Tim DE VLEESCHOUWER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Lahousse
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Leopoldstraat 64
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
woonplaats kiezend
Federale Politie DGS/DSJ
Fritz Toussaintstraat 8
1050 Brussel

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 september 2013, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de hogere tuchtoverheid bij de federale
politie van 10 juli 2013 waarbij aan Tim De Vleeschouwer de zware tuchtstraf
van de terugzetting in weddenschaal wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 mei 2014.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Ruben Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 4 juli 2011 stelt de hiërarchische overheid vast dat verzoeker, op dat ogenblik tewerkgesteld als assistent bij de federale politie, CG/CGSU/Cel Logistiek-Voertuigen, auto-onderdelen van de dienst te koop aanbiedt op het internet. De gewone tuchtoverheid neemt op 5 juli 2011 kennis van deze feiten en betekent hem op 17 november 2011 een inleidend verslag waarin wordt voorgesteld hem de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddenschaal op te leggen.

Naar aanleiding van deze feiten wordt ook een gerechtelijk opsporingsonderzoek geopend. Bij brief van 16 december 2011 deelt de procureur des Konings aan de waarnemend commissaris-generaal onder meer mee:

“Hierbij wordt u ook meegedeeld dat mijn ambt het momenteel niet aangewezen acht dat door de tuchtoverheid een parallel administratief en/of tuchtonderzoek zou gevoerd of voortgezet worden, en dit in afwachting van een eindbeslissing in het strafrechtelijk dossier, teneinde elke mogelijke niet-opportune interferentie met het strafdossier te vermijden.”

Ten gevolge van deze mededeling beslist de waarnemend commissaris-generaal op 18 januari 2012 de lopende tuchtprocedure, inbegrepen het inleidend verslag, in te trekken, zodat deze stukken “niet meer in aanmerking genomen [worden] bij een eventuele latere tuchtprocedure”. Gesteld wordt ook “dat in overeenstemming met artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet [...] de termijn van zes maanden inzake de kennisgeving van het eventuele inleidend verslag voor de feiten pas zal aanvangen op de dag, dat ik door de gerechtelijke overheid in kennis wordt gesteld, dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen, dat het dossier werd geseponeerd of dat de strafvordering is vervallen”.

Aangezien evenwel verzoeker op 1 januari 2012 definitief herplaatst blijkt naar DSL/Steundienst/Sectie Quality, waardoor de waarnemend commissaris-generaal niet langer de bevoegde tuchtoverheid is, herneemt de directeur-generaal DGS op 8 maart 2012 de beslissing van de waarnemend commissaris-generaal.

Met brieven van 27 april 2012 en 10 september 2012 informeert de directeur-generaal DGS bij de procureur des Konings naar de stand van zaken in de gerechtelijke procedure. Bij brief van 4 december 2012 deelt de procureur des Konings mee:

“U vindt als bijlage afschrift van het dossier BR.14.MD.77-11, hetwelk door mijn ambt zonder gevolg werd geklasseerd (pretoriaanse probatie).

Met beleefd verzoek aan mijn ambt te willen meedelen of al dan niet disciplinaire maatregelen treft.”

Op 29 januari 2013 stelt de directeur-generaal, die verklaart op 17 december 2012 kennis te hebben genomen van de eindbeslissing van de procureur des Konings, een (nieuw) inleidend verslag op waarin wordt voorgesteld aan verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in

weddenschaal op te leggen. Verzoeker neemt op 6 februari 2013 kennis van dit inleidend verslag.

Verzoeker wordt op 11 maart 2013 gehoord en legt bij die gelegenheid een verweerschrift neer.

Op 15 maart 2013 formuleert de hogere tuchtoverheid het voorstel om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddenschaal op te leggen. Verzoeker neemt er kennis van op 21 maart 2013.

Op 28 maart 2013 dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad. Die adviseert op 5 juli 2013 dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van de terugzetting in de weddenschaal een gepaste straf is.

Op 10 juli 2013, ten slotte, beslist de hogere tuchtoverheid aan verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddenschaal op te leggen.

IV. Enig middel

Standpunt van verzoeker

4. Verzoeker leidt een enig middel af uit de schending van artikel 56 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: politietuchtwet).

Toegelicht wordt dat artikel 56 van de politietuchtwet in een vervaltermijn voorziet en dat de tuchtoverheid de rechtsgevolgen moet aanvaarden van de vrijwillige intrekking van de eerste tuchtprocedure die zij startte; over deze rechtsgevolgen is het arrest van de Raad van State nr. 185.771 zeer duidelijk. Volgens verzoeker moet de vraag “of de verwerende partij, nadat zij op 18.01.2012 besloten had de lopende tuchtprocedure tegen verzoeker voor niet bestaande te houden [...] op 29.01.2013 nog wel een nieuw inleidend

tuchtverslag tegen verzoeker kon opstellen, aangezien de verjaringstermijn van zes maanden, bedoeld in artikel 56 van de tuchtwet en die in ieder geval op 05.07.2011 een aanvang genomen had, op dat ogenblik reeds verstreken was”, negatief beantwoord worden:

“Artikel 56 van de tuchtwet voorziet niet in de schorsing van de verjaringstermijn voor het instellen van de tuchtvordering. Die bepaling laat de tuchtoverheid ook niet toe een tuchtprocedure na het verstrijken van de verjaringstermijn te hernemen. Dit betekent dat de tuchtoverheid, na de vrijwillige intrekking van een op gang gebrachte tuchtvordering, ten volle rekening moet houden met artikel 56 van de tuchtwet. Het is duidelijk dat door het uitbrengen van een tweede inleidend verslag dd. 29.01.2013 er geen nieuwe verjaringstermijn [ontstaat], zoals geheel ten onrechte door de tuchtoverheid wordt gesteld. In het inleidend verslag dd. 29.01.2013 staat dan ook ten onrechte vermeld dat 17.12.2012 de datum is die in aanmerking dient genomen te worden voor het bepalen van de verjaringstermijn.

Toegepast op de onderhavige zaak leidt een en ander tot het besluit dat, berekend vanaf 05.07.2011, de verjaringstermijn op 29.01.2013 verstreken was en dat er op dat ogenblik geen nieuwe tuchtvordering tegen verzoeker opgestart kon worden.

De verjaring is dan ook ingetreden, vermits verwerende partij op een onregelmatige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 56 tweede lid van de tuchtwet.”

5. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker daar aan toe dat artikel 56, tweede lid, van de politietuchtwet slechts in “een mogelijkheid, doch geenszins een verplichting in hoofde van de tuchtoverheid [voorziet] om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd” en dat de bepaling de verwerende partij er niet van vrijstelt om op te treden wanneer zij reeds op grond van een intern onderzoek of van bekentenissen over voldoende gegevens beschikt. Een opsporingsonderzoek of strafvervolging mogen geen excuus zijn voor het uitstellen van de tuchtvordering; de verwerende partij is immers “[c]onform artikel 56 van de Tuchtwet” verplicht een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen, ongeacht of er een strafprocedure hangende is.

Te dezen had de verwerende partij sinds 5 juli 2011 meer dan voldoende kennis van de tuchtfeiten en heeft verzoeker bij zijn eerste verhoor op 3 augustus 2011 alles ogenblikkelijk toegegeven. Verwerende partij mocht zich

dan ook niet beroepen op de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de politietuchtwet.

Beoordeling

6. Kern van het middel zoals verzoeker het in zijn verzoekschrift adstrueert, is de vrijwillige intrekking van “de eerste opgestarte tuchtprocedure”, wat in het licht van het arrest van de Raad van State nr. 185.771 tot de conclusie zou nopen dat ten tijde van het uitbrengen van het tweede inleidend verslag op 29 januari 2013 de verjaringstermijn goed en wel verstreken is.

7. De toevoeging in de memorie van wederantwoord is van een geheel andere strekking: namelijk was de tuchtoverheid van meet af aan voldoende ingelicht, zodat zij vanwege de verplichting een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen niet het resultaat van de strafrechtelijke procedure mocht afwachten.

Deze toevoeging geeft aan het initiële middel een bijkomende, nieuwe grondslag. Het gaat in die mate om een nieuw en onontvankelijk middel.

8. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de politietuchtwet luiden:

“De betekening van het inleidend verslag moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

9. Het is niet betwist dat er voor de feiten waarvoor de bestreden beslissing een tuchtstraf oplegt een opsporingsonderzoek liep, dat de tuchtoverheid er niet eerder dan met een brief van 5 december 2012 door de gerechtelijke overheid van ingelicht is geworden dat het dossier geseponeerd

werd, en dat het (tweede) inleidend verslag op 29 januari 2013 is opgesteld geworden en op 6 februari 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Met andere woorden is de betekening van het inleidend verslag gebeurd binnen de door het artikel 56 bepaalde termijn van zes maanden die, gelet op het voorbehoud in het eerste lid en op het voorschrift van het tweede lid van dat artikel, in geval van een opsporingsonderzoek begint te lopen “de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is”.

10. Om niettemin te doen aannemen dat de verjaringstermijn ten tijde van het inleidend verslag van 29 januari 2013 al afgelopen is, voert verzoeker het “standpunt” aan dat de Raad van State in zijn arrest nr. 185.771 in een schorsingszaak huldigde en waarin wordt overwogen dat de situatie waarin een bestuur na de intrekking van een beslissing verkeert, niet gelijk is met die na een vernietiging door de toezichthoudende overheid of door de Raad van State. Terwijl bij een vernietiging het bestuur “fictief teruggeplaatst in de situatie van vóór het vernietigd besluit” heet, geldt die fictie volgens het arrest niet wanneer een beslissing vrijwillig werd ingetrokken, waardoor die beslissing alleen kan worden hernomen met inachtneming van de situatie die zich op dat ogenblik aandient.

In de visie van verzoeker ging de verjaringstermijn “in ieder geval op 05.07.2011” lopen, zijnde de dag waarop de gewone tuchtoverheid kennis nam van de tuchtfacten. Vermits het op 17 november 2011 aan verzoeker betekende inleidend verslag nadien werd ingetrokken en die intrekking het bestuur niet fictief terugplaatst in de situatie van vóór de intrekking, moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat ten tijde van de betekening van het tweede, 29 januari 2013 gedateerde inleidend verslag de verjaringstermijn van zes maanden bedoeld in artikel 56 van de politietuchtwet verstreken is.

11. Verzoeker vergist zich.

Juist in een geval als het voorliggende, waarin voor de tuchtfeiten een opsporingsonderzoek loopt, voorzien de hiervoor geciteerde bepalingen van artikel 56, tweede lid, van de politietuchtwet erin dat de vervolging niet aanvangt na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid, maar de dag dat de tuchtoverheid verneemt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd werd of de strafvordering vervallen is. Die dag is in de onderhavige zaak op 17 december 2012 te situeren, dit is ruim minder dan zes maanden vóór de betekening aan verzoeker van het inleidend verslag van 29 januari 2013.

Geheel anders ging het eraan toe in de zaak die tot het arrest van de Raad van State leidde waarop verzoeker zich beroept. In die zaak werd een eerste inleidend verslag pas opgesteld nadat de tuchtoverheid op 12 april 2006 kennis had genomen van de strafrechtelijke eindbeslissing tegen verzoeker. Het is dit inleidend verslag van 24 mei 2006 dat bij besluit van 7 maart 2007 werd ingetrokken en vervolgens op 20 juni 2007 met een nieuw inleidend tuchtverslag werd overgedaan. De Raad van State stelde in zijn arrest nr. 185.771 vast dat “berekend vanaf 12 april 2006, de verjaringstermijn op 20 juni 2007 verstreken was en dat op dat ogenblik geen nieuwe tuchtvordering tegen verzoeker opgestart kon worden”.

Waar met andere woorden in die zaak de verjaringstermijn overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de politietuchtwet ging lopen op 12 april 2006, was een inleidend verslag van meer dan een vol jaar later, te laat.

Dat wijst geenszins uit dat ook het inleidend verslag van 29 januari 2013 in de voorliggende zaak te laat zou zijn. In dezen nam de verjaringstermijn overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de politietuchtwet nu eenmaal maar een aanvang op 17 december 2012.

12. Verzoeker maakt in het in het verzoekschrift aangevoerde middel niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 56 van de politietuchtwet schendt.

Het wordt bijgevolg verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien juni 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust